

„Те се готвят да ме пуснат дене! — мислеше си горделивата ракета. — Толкова по-добре за мене. Ще ме видят поне всички!“

Децата стжкнаха огн. Ала додето заври водата, те се простряха на тревата и заспаха.

Огнът изсуши влажната ракета. Тогава тя усети, че ще полети нагоре.

— Чудесно! — извика тя. — Ей сега ще се издигна над облаците, над месеца, над звездите, над самото слънце.

— Ззз!... Ззз!... — засжска ракетата и се издигна малко от земята.

— Ех, че сжм чудо невидяно! — викна тя радостно. — Ще смая целия свят! Всички само за мене ще говорят...

— Бум! бум!... — изгжря барутът от ракетата, но гжрмежа беше толкова слаб, че не сжбуди дори двете момчета.

Част от пржчката падна на земята и удари патицата, която се разхождаше наблизу.

— Я! — извика патицата. — Откога почнаха да падат пржчки от небето!... Бягайте крака да бягаме!

И патицата избяга и се гурна вжв водата на близкото езеро.

— Знаех си, че така ще бжде! — прошепна умиращата ракета. — Ето всички ми се очудват!

Оскар Уайлд.

